

„Nefungovalo to, mami. Její život je v Paříži.“

Začíná nový rok. Jednoho únorového nedělního rána zazvoní kolem desáté hodiny telefon. Z postranní aleje, kde Helen zrovna Jacobovi pomáhá odklidit sníh, jenž napadl přes noc, zvonění uslyší a vezme to rychle přes garážová vrata. V rychlosti¹ vyběhne schody a celá udýchaná telefon v kuchyni zvedne.

„Halo?“

„Helen? Dobrý den!“

Helen přemýšlí, komu ten ženský hlas patří. Asistentka marketingu by ji jménem neoslovila.

„Omlouvám se, že ruším,“ pokračuje onen hlas. „Tady Marie, Alexova kamarádka. Vzpomínáte si? Potkaly jsme se v létě.“

„Samozřejmě!“

V ten moment se jí udělá nevolno a vytuší nebezpečí².

„Alex mi řekl, že Váš povýšili na náměstkyni. Gratuluji. To je skvělé!“ zvolá Marie s přehnaným nadšením, z něhož Helen naskočí husí kůže.

„Jé, děkuji. To je od Váš moc milé.“

Helen je zmatená. Strach se zmocňuje každíčké části jejího těla. Dlaň držící sluchátko je celá mokrá. Proč jí ta Francouzka volá a blahopřeje k povýšení dva měsíce poté? Co chce?

„Nevíte náhodou, kde je Alex?“ zeptá se Francouzka stejně neškodným tónem.

„Nejspíš doma, v Cambridge,“ odpoví Helen a oddychne si, že se nezeptala na nic složitějšího. „Mluvila jsem s ním před deseti minutami, a jelikož má chřipku, neměl v plánu někam chodit.“

Tentokrát je odmlčení delší. Helen se sama sebe ptá, jak zavěsit, aby to nebylo moc neslušné.

„Měl za mnou před týdnem přijet do Paříže. Nikdy nedorazil a neozval se mi,“ pokračovala Marie až moc klidným hlasem.

Helen mlčí. Přála by si, aby tu konverzaci mohla okamžitě ukončit. Nechce vědět, co syn udělal. Nechce tu ženu slyšet brečet do telefonu.

Uplyne ještě minuta a potom Francouzka dodá:

„Myslíte si, že Váš syn je spolehlivý člověk?“

Šíp zasáhne Helen přímo do srdce. Lehce se zasměje.

„Je to můj syn,“ řekne.

---

¹ Napadlo mě také „spěšně“ nebo „hbitě“, ale s tou rychlostí se to nejspíš lépe čte.

² Trochu váhám nad verzí „a začne tušit nebezpečí“.

KAPITOLA 5

1950

PANÍ WEINBERG³

„Nunuško, vzbud' se. Je tři čtvrtě na sedm!“

Trhla sebou a otevřela oči. Babička jí třásla ramenem.

„Brý jitro, Bunico,“ řekla rozespalým hlasem.

Babička z místnosti pomalu odešla, přičemž za sebou vlekla svou nemocnou nohu. Vždy, když se měnilo počasí, jí bolely záda a nohy, hlavně pak když hodně přšelo, jako tomu bylo začátkem jara. Elena se v posteli posadila. Bývala by si přála, aby v jejím pokoji bylo okno a ona tak mohla vidět, jaké je počasí. Jak však říkala Bunica, má vůbec štěstí, že má svůj vlastní pokoj. Vstala, vytáhla ze skříně bílou halenku a lněnou sukni v námořnicky modré barvě a vstoupila do babiččiny ložnice⁴, která je také bez oken a kde bylo mezi zdí a postelí vklíněno žehlicí prkno. Bunica už žehličku nahřála. Elena sukni pokropila rozpuštěným škrobem⁵. Vůně škrobu byla pro rána typická. Oblékla se a babička jí kartáčovala vlasy; její hustou kudrnatou kštici uprostřed rozdělila a udělala z ní dva symetrické culíky, které svázala nebesky modrou pentlí. Tahala za ně silně a Elena musela zatínat zuby, jinak by naříkala bolestí.

Když odcházela, bylo sedm hodin dvacet minut; v jedné ruce nesla nákupní tašky, ve druhé kousek opečeného chleba, v kapsách na sukni měla potravinové lístky a pod paží tlustý svazek knížky ve francouzštině. Třásla se. Její halenka a sukně byly pro tohle období ještě moc tenké. Kdyby se za hodinku nebo dvě ukázalo slunce, možná by bylo větší teplo. I přes to pošmourno si ranní procházku ulicemi lemovanými stromy, které se začaly obsypávat křehkými zelenými lístky, užívala. Byla neděle, ale venku už bylo rušno – lidé venčící psy a matky⁶ spěchající na velký nákup, než v obchodech nic nezbude.

Elena přešla přes náměstí Bucur Obor, kde se nacházel trh a kde se ze všech stran valily davy. Po deseti minutách došla do řeznictví. I když obchod ještě neměl otevřeno, byla tam už dlouhá fronta. Šla na její konec, sedla si na chodník a na kolenech si rozložila

³ Opět zanechávám původní jméno bez koncovky, protože si myslím, že v takovém románu by měla být zachována.

⁴ Už tam ten „pokoj“ byl mockrát, proto jsem to zaměnila. Ještě jsem přemýšlela nad „světnicí“, ale to mi už zní moc zastarale.

⁵ Ten škrob trochu nechápu. Obvykle se kropí vodou. Pravděpodobně se tehdy mohl na lněné látky používat nějaký škrob rozpuštěný ve vodě, ale tu techniku neznám a moje máma také ne. Našla však něco na ten způsob ve starých knihách.

⁶ Připadá mi trochu zbytečné tam dávat „matky rodin“.

*Bídňiky*⁷. Neznala všechna slova, ale znala jich dost natolik, aby příběh pochopila. Na začátku se jí kniha zdála nudná, ale potom ten příběh začal být tak fascinující, že úplně zapomněla na vše, co se kolem ní dělo. Nevšimla si, že přišel řezník a že zvedl roletu.

„Už se to hýbe. Posuň se,“ řekla paní stojící za ní, přičemž se jí dotkla ramene.

„Ach, pardon.“

Elena⁸ se rychle zvedla a popošla dopředu.

„Co to čteš?“ pokračovala paní.

„*Bídňiky*.“

Jako celek velmi dobré, stylisticky jednotné, pečlivé, místy můžete stručněji – PD 8, 10, 25, pozor na chyby v češtině

---

⁷ Překládám, protože je to u nás velmi známé dílo.

⁸ Ve větě kousek před tím jsem její jméno vypustila a dala ho sem, zdálo se mi to v češtině přirozenější.